

Tomislavu,

novorojenemu kraljeviču.

V mrzli zimi ni cvetic, ni rož ognjeno rdečih, in lepi nageljni pri nas še ne dehte: zares ne vemo, kam naj krenemo ponje, da bi jih splekli v težke, bogate šopke.

Da bi jih Tebi dali, ki si Kraljev in naš, da bi Te vsega z njimi odeli, Tomislav, našega prestolonaslednika Peterčka mali bratec!

O, naj le bo zima, mi pač ne tožimo: ali nam niso jasnine neba v očeh, in nam niso lica lepša od cvetic? Mar ne sije naših src radostna vdanost bolj rdeče kot plamen kresnih rož? Tako se, Tomislav, v duhu držimo za roke okoli Tvoje kraljevske zibeli, tako rajamo okoli Tebe ples veselja in ljubezni, se spletamo zate v žive, žive vence!

Blagoslova in sreče kliče nad Tvojo glavo topla misel slovenske mladine; rasti nam, kraljevič, razcveti se nam ob bratcu svojem Petru, da boš hrepak, dober in zvest, velikim dedom, ljubeznivi mamici, svetlemu očetu in naši skupni domovini veren in vreden sin!

Rajamo ob Tvoji zibeli; liki bisernih studencev voda žubori naša pesem, in spet plane, kot gazela v solnce, zakaj visoko je zavriskalo v naših srcih veselje.

Rasti nam, rasti, Tomislav, mi smo se splekli ob Tebe in Tvoj Dom v žive, žive vence!

